

Aaron Blumm

A pokolba(n) Török Zolival

[gyilkosság]

Ez a geci már megint itt van.

Úgy csinál, ne vegyem észre, bujkál, rejtőzködik, lappang, leplezi magát, ezért én is próbálok úgy tenni, mintha nem látnám, de egyszer csak előugrik, ott áll előttem, és akkor már baszhatom. Itt van, jár a nyelve, fecseg, kuruttyol nekem összevissza, pedig jobb lenne, ha nem szólna semmit, tudja, csak fájdalmat okoz a szavaival. Nem sejti még, most aztán végképp annyi neki, kicsinálom rendesen, aztán vigyoroghat kedvére.

Vettem tegnap két pisztolyt. Az egyik hamisítvány, csak pont úgy néz ki, mintha valódi lenne, jó lesz majd ijesztgetni vele az embereket. A másik viszont igazi, csak a töltényeket kell még beszereznem. Meglesz az is nemsokára, és akkor szétlövöm azt az átkozott fejét.

Dühös vagyok, kibaszottul dühös. De most vége lesz, lesz vége, ha addig élek is.

*

Kell, hogy legyen a szövegben egy kígyó. Itt a szigeten állítólag hatfajta van, de még egyet sem láttam. Nem kell neki semmi funkciót adni, csak legyen itt, kússzon végig a sorokon, és ha később újraolvasom a szöveget a kolostor tövében, ne csodálkozzak azon, ismét előbukkant. Majd viszek egy új könyvet, és elrejttem a téglák között, hadd porladjon el az is, mosódjon össze az idővel, a kövekkel, s ha a régészek egyszer tüzetesen átvizsgálják a terepet mikroszkóppal, higgyék azt, valami régi kódexet olvasnak, amit véletlenül felejtettek ott a szerzetesek.

*

Amikor megtörtént az az eset, kiirtottam magamból minden érzelmet, nem hittem többé a szerelemben, ha be is vállaltam kisebb-nagyobb kalandozásokat, csupán csak egészségügyi okokból tettem, legalábbis ezzel mentegtettem magam, azt olvastam valahol, szex nélkül előbb-utóbb megkergül az ember, nekem pedig különben is elég labilis az idegrendszerem, nem akartam vállalni az újabb kockázatokat. De most erősebbek voltak nálam az érzelmek. Talán emlékszel, amikor először sétáltunk együtt, az egyik pillanatban összeért a kezünk, nemcsak suhintották egymást az ujjaink, hanem a tenyered belesimult a tenyerembe, mintha mindig is ott lett volna a helye. Nem szóltam semmit, tudtam, menthetetlen vagyok, megint elvesztem örökre.

*

Másnap az első utam a volt szeretőmhöz vezetett. Homokot, meszet és cementet vettem, az emberei mosolyogtak rám nagyon, mindenki tudta, hogy sokáig kavartunk, de mondani persze nem mondott senki semmit. Amint léptem ki az ajtón, ő is megjelent, köszönt, majd hosszasan méregetett, mint akinek lenne még valami mondani-valója, mégsem szólt semmit. Néztem rá én is, de egy pillanatig nem ismertem meg, mintha teljesen megváltozott volna azóta, hogy egyik napról a másikra szó nélkül elhagytam. Más ember lett, megváltozott a haja és a szeme színe is, próbáltam rájönni, kire is hasonlít, de az agyam éppen mással volt elfoglalva, nem tudtam ezzel foglalkozni.

*

Néhány évvel ezelőtt kaptam Zolitol negyven rózsát. Kért tőlem valamit, és mivel nem volt pénze (sohasem volt pénze), megkérdezte, fizethet-e rózsában. Mit mondhattam volna erre, fizessen! Amikor átadta a rózsákat, kiderült, el is kellene ültetnem őket azon frissiben, különben baszhatom az egészet, a jövő hétre elhervad mind, és én ott maradok a beszáradt tövekkel. Aznap hatalmas hó esett, folyamatosan esett hetekig, szitkozódtam is rendesen, szidtam Zolit, a rózsákat, a havat, szidtam magam, amiért megint belementem valami hülyeségbe, de nem volt mit tennem, elővettem a szerszámomat, utat ástam a kert felé, és elkezdtem baszakodni a rózsákkal.

Tavasza kihajtott mind szépen, büszkélkedtem is Zolival, milyen jól dugodtam.

*

Ástam, ástam és ástam. Szakadt a hó, nem tudtam egyenes sorokat húzni, nem tudtam, hol kezdődik a föld és meddig tart a hó, összekeveredett a fekete és fehér, megint belerondítottam a tisztaságba, nem csak a szavaim, a tetteim is piszkosak lettek. Ástam, ástam és ástam. A fagyos szél ellenére csurgott rólam a verejték, fájni fog a fejem, lehet, tüdőgyulladást is kapok, de ezért a hülye Zoliért mindent megteszek, mindent megtettem, rá is ment az életem rendesen. Csakhogy soha nem tanulok a hibáimból, ha belehalok, akkor sem.

*

Amikor hazaértem, megrökönyödve tapasztaltam, két Török Zoli van. Ha pedig van kettő, lehet, van három, négy, öt, ki tudja, mennyi, s hogyan lehetek majd biztos abban, a jó Török Zolit öltem meg, nem pedig valamelyik szerencsétlen flótást, aki véletlenül az utamba keveredett, s ha meg is ölöm, ki tudja, nem ugrik-e elő valamelyik bokorból egy újabb, akár egy jól kitanult ördög. Eh, sátánfajzat, pokolra vele, bármilyen alakban is jelenik meg, ott a helye!

*

Ha nem hirtelen felindulásból ölsz, ha van benned elég elszántság, minden apró részletet ki tudsz tervezni előre. Készítheted a forgatókönyvet hetekig, hónapokig, évekig, s ha van elég türelmed, összehozhatod a tökéletes bűnügyet. Bennem pedig nemcsak elszántság volt, hanem a rendelkezésemre állt rengeteg idő is, s mivel egy másik kontinensen éltem, mint Zoli, terem is volt arra, hogy mindent alaposan átgondoljak. Felépítettem a helyszín pontos mását a fejemben, heteken át tanulmányoztam a fegyvereket, nézegettem a térképeket, a Google Mapsen kifigyeltem minden apró részletet, a Street View alkalmazásnak köszönhetően kidolgoztam a lehetséges menekülési útvonalakat, órákat vettem rejtőzködésből, hipnózisból, és a végén sarlatánokhoz jártam, hogy kitanuljam az ördögűzés mesterségét.

*

Mindent elolvastam róla: átböngésztem a netet, a közösségi oldalakat, lenyomoztam, milyen zenéket hallgat, mit olvasott tegnap, feltörtem a Facebook-profilját, átnéztem az e-mailjeit, érezni akartam ennek a fasznak minden rezdülését. Feltérképeztem az összes lépését: hol lesz, kivel, mikor és miért. Végül már ismertem minden gondolatát, a titkos vágyait, a félrekúrásait, semmi sem maradt rejtve előttem.

Elterveztem mindent hónapokkal előtte, időm az volt, mint migráns a zöldhatáron, nem akartam tanúkat, nem mintha féltettem volna a szaros életem, vagy attól félttem volna, hogy esetleg börtönbe kerülök miatta. Nem! Azt akartam, hogy ne maradjon utána semmilyen nyom, tűnjön el mindenestül a világ színéről, semmisüljön meg, ne rontsa többé itt a levegőt! Néha olyan érzésem volt, hogy saját magam után nyomozok, és többet is megtudtam, mint amennyit szabad lett volna.

*

Reggelire egy kiflit és két almát ettem. Miközben hámoztam a gyümölcsöt, a napfényben megvillant a kés pengéje, és egy másodpercre visszatükröződött benne az arcom. Odanéztam, hirtelen nem ismertem fel magam. Ma sokat dolgoztam, késő éjjel lett, mire sikerült mindent elrendeznem. Este mentem egy kört a biciklimmel, ragyogott a hold, nagyon hideg volt, mégsem fáztam egy percig sem. Amikor a kört befejeztem, nagyot dobbant a szívem, mert mintha gondolt volna rám valaki erősen. Egy pillanatra a hangom is megbicsaklott, emlékképek sejlettek fel hirtelen, de nem tudom, honnan. Mély volt mindegyik, és fájdalmasan szép. Fürdés közben egy apró tüskét fedeztem fel a bal mutatóujjamban, aztán addig szopogattam, amíg nyoma nem veszett végleg. Tegnap éjjel egy kápolnáról álmodtam, térden állva kellett imádkoznom, hogy a lelkem megnyugodjon. Asszonyok szaladgáltak körülöttem fekete kendőkben, és a rossz fogsorukkal körbenevettek. Ne vigyorogj, mint pina az új bugyiban, ordított rám az egyik, majd lekevert két akkora pofont, hogy még mindig visszhangzik a fejemben. A földhöz vágta a táskámat, összetörték a nehezen ellopott poharak, kibukkant a pisztoly csöve, ettől egy pillanatra meglepődtek, aztán elvitték magukkal a kulcsaim.

*

És csak hazudtam, hazudtam és hazudtam. Hazudtam, hogy nem ismerem Zolit, soha nem láttam, soha nem mentem a közelébe, soha nem volt hozzá semmi közöm, és közben magamnak is hazudtam, mert azzal áltattam magam, azért hazudok, hogy neki könnyebb legyen, de valójában csak a saját seggem védtem, hogy tovább folytathassam a hazudozást. Az igazságból így lett hazugság, a tisztaságból így lett ismét mocskosság. Csöpögött rólam a mocskok, éreztem, ha így megy tovább, mindent összepiszkolok.

*

Amikor megállok a ház előtt, lekapcsolják a villanyt, bezárják az ajtót, a kulcsot az ajtó fölé akasztják. Zubogni kezd a víz, valaki oda-
főnt lehúzhatta a vécét. Hiába kopogtatok, nem nyit ajtót senki.

Megpróbálok bejutni a hátsó bejáraton, félbe van vágva középen a hold, mintha önmagát tükrözné, és pont olyan vörösen lobog, ahogyan a hajad szokott a napsütésben. Hallom a lövést, de nem érzek semmilyen fájdalmat. Talán rossz irányba tartom a csövet, talán valamit elbénáztam, de nem merek szétnézni, az ijedtségtől bepánikolok, rohanni kezdek a sikátorok között. Azt terveztem, a pisztolyt majd beledobom a folyóba, ne találják meg soha, de meglepődve tapasztalom, nincs a kezemben semmi, amit eldobhatnék.

*

S ezzel véget is ér... E mese...

Mára.